

קדישא, דלא יכיל לשלטאה עלייהו האי חו"א, ולא יסאב לון כדבבדמיתא.

ביון דחטו בעגלא, אתעברו מנייהו כל אינון דרגין, ונהורין עלאין, ואתעבר מנייהו חגירו מזיינין, דאתעטרו משמא קדישא עלאה, ואמשיכו עלייהו חו"א בישא כמלקדמין, וגרימו מותא לכל עלמא. ולבתר מה פתיב. וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה (ד' קצ"ד ע"א) קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

הא חזי, מה כתיב בקדמיתא, (שמות יד) וירא ישראל את ה' הגדלה. וכלם ראו את הזהרים העליונים נאורים באספקלריה המאירה, שכתוב (שם) וכל העם ראים את הקולת. ועל הים היו רואים ולא פוחדים, שכתוב זה אלי ואנוהו. אחר שחטאו, פני הסרסור לא היו יכולים לראות. מה פתיב? וייראו מגשת אליו. ובא ראה, מה פתיב בהם? ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, שהעברו מהם אותם כלי זין שהתחברו בהם בהר סיני, כדי שלא ישלט אותו הנחש הרע. פיון שהעברו מהם, מה פתיב? ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מה הפסוק הזה לזה? אלא פיון שידע משה שהעברו מישראל אותם כלי זין עליונים, אמר, הרי ודאי מפאן והלאה הנחש הרע יבא לדור ביניהם. ואם יעמד המקדש פאן ביניהם, יטמא. מיד - ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. משום שמשה ראה שהרי אז ישלט הנחש הרע מה שלא היה מקדם לכך.

מה פתיב? וייראו מגשת אליו. ובא ראה, מה פתיב בהם? ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, דאתעברו מנייהו, אינון מזיינין דאתחברו בהו בטורא דסיני, בגין דלא ישלוט בהו ההוא חו"א בישא, פיון דאתעבר מנייהו, מה כתיב, ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הר"ו) הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מאי האי קרא לגבי האי. אלא, פיון דידע משה, דאתעברו מנייהו דישראל אינון זיינין עלאין, אמר, הא ודאי מפאן ולהלאה, חו"א בישא ייתי לדיירא בינייהו, ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב, מיד ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. בגין דחמא משה, דהא כדין ישלוט חו"א בישא, מה דלא הוה מקדמת דנא.

ולא יטמא אותם כבראשונה. ביון שחטאו בעגל, העברו מהם כל אותן הדרגות והאורות העליונים, והעברה מהם חגורת כלי הזין שהתעטרו מהשם הקדוש העליון, והמשיכו עליהם הנחש הרע כמקדם, וגרמו מות לכל העולם. ואחר כך מה פתיב? וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

בא וראה, מה פתיב כבראשונה? (שמות יד) וירא ישראל את ה' הגדלה. וכלם ראו את הזהרים העליונים נאורים באספקלריה המאירה, שכתוב (שם) וכל העם ראים את הקולת. ועל הים היו רואים ולא פוחדים, שכתוב זה אלי ואנוהו. אחר שחטאו, פני הסרסור לא היו יכולים לראות. מה פתיב? וייראו מגשת אליו.

ובא ראה, מה פתיב בהם? ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, שהעברו מהם אותם כלי זין שהתחברו בהם בהר סיני, כדי שלא ישלט אותו הנחש הרע. פיון שהעברו מהם, מה פתיב? ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מה הפסוק הזה לזה? אלא פיון שידע משה שהעברו מישראל אותם כלי זין עליונים, אמר, הרי ודאי מפאן והלאה הנחש הרע יבא לדור ביניהם. ואם יעמד המקדש פאן ביניהם, יטמא. מיד - ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. משום שמשה ראה שהרי אז ישלט הנחש הרע מה שלא היה מקדם לכך.

וקרא לו אהל מועד. וכי לא בראשונה אהל מועד? אלא

וקרא לו אהל מועד, וכי לא הוה בקדמיתא אהל מועד. אלא, בקדמיתא